

IZVEŠTAJ SA EKSPEDICIJE KILIMANJARO 2015.

Datum: 4.2.2015. / 16.2.2015.

Dostignuta visina: Uhuru Peak 5895mnv

Ukupan Uspon: 4.055m

Broj članove ekspedicije: 7

Nakon pregledana 3-4 filma u avionu sletili smo na aerodrom Kilimandžaro. Sve je išlo glatko. Prvo skeniranje na ebolu, pa vize, pa davanje otisaka prstiju. Vani nas je čekala nova ekipa. Serafin – upoznaje se. Serafin prošli put nije bio sa mojom grupom, nego samo sa Draganovom. Ovaj put raspored je bolji - vozimo za Keys hotel pored Moshija, puno bliže planini od Aruše. Momci pomažu oko prtljaga, a ljubazno osoblje nas smešta u sobe. Naručujemo kafu i dogovaramo brifing sa glavnim vodičem u vrtu hotela. Upoznajemo se s timom i okvirnim planom uspona, te nekim opštim pravilima. Kažem ekipi da ostanu posle još da prođemo još jednom kroz plan i opremu kako bi sutra pre polaska mogli nabaviti ono što eventualno nedostaje. Razgovaramo o ranijim iskustvima i usponima, prolazimo još jednom kroz spisak opreme, dajem informacije o planini, planu penjanja...

Marijana je prilično iskusna planinarka. Dosada je penjala Elbrus, vulkane na Kamčatki, prešla Salkantaj stazu u Peru i još dosta toga. Tu je se dvanestogodišnjom kćerkom Anom s kojom dosta planinari. Ana ne planira uspon iznad Kibo kampa, a mislim sam da je to protiv regulative parka. Tu je i Bojan, takođe iskusan visokogorac koji iza sebe ima i Akonagvu i Himalaje. Njega znam sa Musale koju smo zajedno penjali u prvima danima priprema EST-ove ženske himalajske ekspedicije. Dušan i Aleksandar tek probijaju visinu od 4000, ali po svoj prilici su spremni sa uspon na Kilimandžaro. Dobro su trenirali i vrlo dobro opremljeni.

Sledeći dan smo lagano krenuli prema našem cilju. Pokupovali smo sitnice koje su nedostajele, obavili administrativne formalnosti na ulazu u park i kroz prekrasnu tropsku šumu krenuli ka Mandara kolibama. Usput smo sretali plave majmune, vrstu koja pored redih kolobusa živi u ovoj šumi. Pauzu za ručak smo napravili na izletištu koje je otprilike na pola puta. Tu nas je sustigla vesela družina iz Irana, koju smo primetili još u avionu iz Dohe. Njihova glasna pesma, a kasnije i igra, remetili su sklad i tišinu ove šume. Nastavljmo dalje i ostavljamo vesele Irance i začuđenog smeđeg mungosa, još jednog stanovnika Marangu šume.

Taj dan smo završili na Mandari na 2700 mnv. Imali smo dovoljno vremena i svi su se lepo naspavali. Osim Endži i Ane. Ana nije mogla zaspati zbog pauka, a Endži zbog Ane. Kako god, sledeći dan smo stigli na Horombo kolibe u normalno vreme. Iako se visina već prilično oseti, svi članovi tima su se osećali dobro. Na Horombu ostajemo dva dana, a drugi dan smo obavili potrebnu planiranu aklimatizaciju do prevoja iznad Zebrane stene prema Mavenziju, drugom po visini krateru Kilimandžara. Nakon večere nas je čekalo iznanađenje. Naši domaćini i pratioci su zbog proslave Dušanovog rođendana pripremili šampanjac i tortu. Za šampanjac im je trebalo posebno odobrenje uprave parka. Podelili smo to sa ekipom, a nas je zakačila i druga čaša šampanjca. Čuli su se komentari kako šampanjac „hvata“ i „udara u glavu“. Prasnuli smo u smeh kada je neko pročitao na boci, da je ovo piće u stvari bez alkohola. Placebo efekat ☺.

Polazak ka vrhu je počeo već u četvrtu zajedničko jutro. Sa Horomba smo krenuli na Kibo kuću i kamp, gdje smo odmarali negde do ponoći. Nešto pre ponoći, nakon veoma ranog doručka i spremanja, krenuli smo uz strme padine prema krovu Afrike. Iza glavnog vodiča Hermenda, išli su Aleksandar i Dušan. Endži je bila u sredini, a Marijana i Bojan za njom. Prosper, Serafin i ja smo se mjenjali na repu. Ana je ostala u toploj vreći da nas čeka. Noć je bila prekrasna, kao inače vreme tih dana na Kilimandžaru.

Uspon je tekao jako dobrom tempom u opuštenoj atmosferi i dobrom raspoloženju. Nakon 3-4 sata hoda, stvari postaju teže. Tu gore, kod Hans-Mejerove pećine, na 5100 , stvari počinju da se lome (il ćeš da se obesiš, il ti bude bolje ☺). Postalo je izuzetno hladno, po procjeni najmanje -15, vjerovatno i više. Ugodne lake perjane jakne Patagonija i nisu puno pomagale. Čak se i Bojan žalio da mu se mrznu prsti. Pauze, iako potrebne, nisu više dobrodošle, jer se prilično teško posle zagrejati. Endži već ima ozbiljnih problema da prati tempo grupe. Ipak, želja da uspe je itekako prisutna. Pošto je prolazno vreme i više nego dobro, ne vidim razlog da je vraćam nazad, a ni potrebu da razdvajam grupu. Proglašavam grupu „kompaktnom“ i naslućujem talas nezadovoljstva kod pojedinih. Ne sekira me to previše jer uskoro prelazimo najstrimji deo uspona i stižemo na Gilmanovu kotu.

Nakon čestitki i pauze za čaj, nastavljamo dalje. Planirao sam na tom mestu da čekam izlazak sunca, ali bilo je toliko hladno da bilo kakvo čekanje jednostavno nije imalo smisla. Nakon ne više od dvadeset minuta stižemo na drugu kotu, kotu Stela gdje se spaja drugi pristupni put sa Barafu kampa. Tu svedočimo izlasku sunca, ništa manje spektakularnom prizoru nego na Gilmanovoj koti, mjestu na kojem se gleda jedan od najlepših izlazaka sunca na planeti.

Ekipa se slika pod tablom i nastavljuju dalje. Endži je presretna, čestitke padaju, slavi se uspjeh. Međutim, doživljava veliko razočarenje kad joj kažemo da do vrha ima još i da je Stela kota samo usputna stanica. To je već previše. Snaga je izdaje i iscpjenost u sprezi sa uticajem visine preuzima kontrolu. Da stvar bude gora, još je izuzetno hladno iako je sunce izašlo. Ali, do vrha je ostalo još svega pola sata i sada se ne odustaje. Dodatnu snagu i podršku osigurava Hermend vodič i pratilac koji bodri Endži za svaki naredni korak. Iako joj se vjerovatno činilo kao večnost, ubrzo je stigla do samog **vrha Uhuru** gdje je dočekana ovacijama kolega iz tima, koji su nešto ranije stigli manje ili više umorni, neki iscrpljeni, ali bez većih problema. Vade se zastave, ide dugo sanjani „fotosešn“ na krovu Afrike, najvećoj samostojećoj planini sveta. I onda silazak. Pored mene na vrhu su bili: Aleksandar Milojković, Andjelija Miletić, Dušan Djoković, Bojan Isoski i Marijana Vasilescu.

Kilimandžaro 2015, PK Extreme Summit Team, Beograd

Hermend je u rekordnom roku sveo Endži niz strme sipare zapadne padine Kiba. Marijana je za njima. Za mene je silazak deo kojeg sam se najviše plašio. Znao sam da Bojan ima ozbiljnu povredu tetive i za njega je svaki korak prema vrhu bio bonus. Očekivao sam moguće probleme i zamišljao moguće scenarije za bezbolno spuštanje. Na svu sreću, Bojanove tetive su izdržale i sišli smo sigurni bez nekog posebnog usporavanja. Ekipa pre nas je već uveliko spavala, a Ana je pazila da ih neko slučajno ne probudi. Zadovoljan sam legao, da otkunjam par sati. Bilo je oko 11 i svi su se živi i zdravi vratili sa vrha.

Na Horombu smo bili pre mraka. Nakon večere je ponovo stigla torta. Ovaj put sa prepoznatljivim konturama i natpisom 5895. I flaša vina sa stvarnim sadržajem ☺.

VOĐA EKSPEDICIJE

Kenan Muftić

Extreme Summit Team